

"Ми не обирали війну. Але ми прийняли бій. І сам Бог на нашому боці. Нам вистачить сил здолати ворога" Валерій Залужний

З Новим роком і Різдвом Христовим, дорогі українці!

Цей рік знову зустрічаємо у випробуваннях війною, але й з незламною вірою в Перемогу. Уже майже чотири роки український народ тримає удар, який не витримала б жодна інша країна. Ми втратили багато - рідних, домівки, спокій, але не втратили головного: гідності, єдності та любові до України.

У ці різдвяні дні, коли народжується надія, хочу подякувати нашим воїнам - Збройним Силам України, добровольцям, медикам, волонтерам. Саме завдяки вам ми маємо змогу зустрічати свята, працювати, жити й боротися далі. Ви - щит і серце нашої держави.

Нехай Новий рік стане роком справедливого миру, повернення наших людей додому, відбудови міст і сіл. Нехай Різдво принесе тепло в кожную українську родину, навіть туди, де зараз холод і темрява. Ми обов'язково вистоїмо, бо правда - за нами, і Бог - з Україною.

Віталій ВОЙЦЕХІВСЬКИЙ,
народний депутат України.

Читайте у номері:

2 стор.

□ Засідання виконавчого комітету: Бюджет, медицина та підтримка військових.

□ Чим золотонісцям запам'ятається 2025 рік?

4 стор.

□ Історія успіху ОСББ: перші кроки до змін.

□ Гроші, зароблені знаннями: золотоніські стипендіати.

□ Нарада комунальників: громада готується до морозів.

5 стор.

□ Спогади, що пахнуть Новим роком.

6 стор.

□ Сценарії життя: "Різдво завжди матиме дім".

□ Оксана Піддубна: "Іду на майстра спорту!".

7 стор.

□ Різдвяна випічка світу.

8 стор.

□ Зимові канікули 2025: скільки відпочиватимуть діти.

Новорічний мюзикл для золотоніської дітвори

■ 17 грудня 702 дітей Золотоніської громади разом із батьками побували на захоплюючій виставі в міському Будинку культури, яку для них організували і підготували Золотоніська служба у справах дітей, сім'ї, молоді і спорту спільно з ГО "Майора" та церквою "Відкрите серце".

Серед запрошених - діти учасників бойових дій; діти внутрішньо переміщених осіб; діти, які потрапили у складні життєві обставини; діти, які виховуються під опікою, піклуванням; діти, які виховуються в прийомних сім'ях, дитячих будинках сімейного типу. Мюзикл столичних акторів пройшов у два сеанси - о 13-й та 16-й годині.

Ініціаторами новорічної вистави у Золотоноші стало подружжя Галини і Миколи Хомченків, які через російську агресію змушені були покинути рідну Друж-

ківку і знайшли прихисток у Благодатному. Сім'я Хомченків - родина, що виховує 4 прийомних дітей. Галина Хомченко - керівниця ГО "Майора", один з її проєктів - проведення новорічно-різдвяних вистав для дітей.

Увазі золотоніських діток був представлений "Шлях додому" за мотивами повісті К. С. Льюїса "Срібне крило". Тема, яка звучить особливо гостро й актуально сьогодні. Мюзикл наповнений гумором, яскравими піснями, щирими переживаннями й відлунням реалій нашого часу. Це історія про самопожертву батька заради сина. Про любов, що сильніша за темряву. І, звісно, про справжній зміст Різдва - коли люблячий Бог спускається в наш морок, аби повернути загублених додому.

Окрім духовної насолоди та позитивних емоцій, маленькі глядачі отримали вікові подарункові бокси.

Після мюзиклу діти разом із дорослими мали змогу зробити світліну біля міської новорічної ялинки.

Алла КАПЛЯ.

ОЦІНИМО ВАШ ПАЙ ДОРОГО

ДОПОМОЖЕМО ПРОДАТИ

ОЦІНКА ВАШОЇ ДІЛЯНКИ БЕЗКОШТОВНА

067 177 23 93

050 441 22 39

Дайджест НОВИН ТИЖНЯ

■ Унаслідок ворожої атаки безпілотної на 23 грудня на Звенигородщині зафіксували пошкодження житлової забудови.

Уламки дрона та вибухова хвиля пошкодили 14 приватних будинків. Такі дані отримали після обстеження території. Окрім цього, внаслідок атаки було пошкоджено вуличну лінію електропостачання. Енергетики оперативно ліквідували наслідки, електропостачання відновили у найкоротші терміни.

■ У січні-листопаді платники податків Черкаської області подали заявок на бюджетне відшкодування ПДВ на суму 1 млрд 278 млн грн.

Це на 64,5 млн грн менше, ніж за аналогічний період минулого року. Фактично протягом звітного періоду бізнесу області повернуто 1 млрд 166 млн грн ПДВ. Для порівняння, у січні-листопаді 2024 року обсяг відшкодування становив 1 млрд 270 млн грн.

■ У Черкаській області за минулий тиждень на гострі респіраторні вірусні інфекції, включно з COVID-19, захворіли 5 439 осіб. Серед хворих - 3 235 дітей.

Загальний рівень захворюваності залишається на 13,7% нижчим за епідемічний поріг, розрахований для області. Випадки коронавірусної хвороби зафіксовано у 12 осіб, серед них троє дітей. Найвищі показники захворюваності на ГРВІ, зокрема й COVID-19, зареєстровано в Черкаському районі.

■ Міністерство внутрішніх справ України представило офіційний мобільний сервіс 112 Ukraine, який дозволяє викликати рятувальників, поліцію, медиків чи газову службу навіть тоді, коли немає мобільного сигналу.

Про це повідомив міністр внутрішніх справ Ігор Клименко. У критичній ситуації достатньо здійснити виклик через додаток - оператор 112 сам оцінює подію та направляє відповідні служби. За словами міністра, сервіс продовжать удосконалювати. Зокрема, планують додати опцію виклику жестовою мовою, щоб зробити 112 максимально доступним.

■ За січень-листопад 2025 року до місцевих бюджетів Черкаської області надійшло 2 мільярди 275 мільйонів гривень єдиного податку.

Надходження перевищили минулорічні майже на 210 мільйонів гривень. Найбільшу частку податку забезпечили фізичні особи-підприємці - 1 мільярд 676 мільйонів гривень. Сільськогосподарські товаровиробники сплатили 397 мільйонів гривень, а юридичні особи - 202 мільйони.

реклама У МІСЬКІЙ РАДІ

■ 18 грудня у Золотоноші відбулося засідання виконавчого комітету міської ради. У центрі уваги - фінансові плани комунальних підприємств, програма соціально-економічного розвитку громади та схвалення бюджету на 2026 рік.

На засідання завітали військовослужбовці 9 прикордонного загону. Вони подякували за отримання Bandera Power - блоків багатоканальної швидкої зарядки, закупівлю яких забезпечила міська рада. Обладнання дозволяє одночасно заряджати електронні пристрої, дрони та забезпечувати живлення Starlink.

Медицина: первинка та багатопрофільна лікарня

Бюджет КП "Золотоніський центр первинної медико-санітарної допомоги" заплановано на рівні 57 млн грн, з яких близько 40 млн - кошти НСЗУ. За словами очільника закладу Сергія Подолінного, витрати підприємства майже на 100 тисяч гривень менші за доходи, що свідчить про збалансований і оптимальний фінансовий план. Загалом у первинній ланці працює 142,5 штатних одиниць.

За інформацією очільниці Золотоніської багатопрофільної лікарні Лариси Насальської, бюджет закладу на 2026 рік передбачає 159,5 млн грн витрат, з них 139 млн грн - фінансування від НСЗУ. У 2026 році заклад працюватиме за 18 пакетами медичних послуг (проти 20 у 2025-му). Значна частина коштів необхідна на капітальні ремонти - підвальні приміщення та вхідні групи.

Пологового пакету від НСЗУ не буде, тож постає питання пошуку коштів для оплати роботи фахівців - або з місцевого бюджету, або за рахунок породіль. Водночас закриття пологового відділення неможливе, адже

ЗДОБУТКИ РОКУ

✓ **Нові офіцери громади.** У 2025 році до команди Євгенія Рудаковського додалися Вадим Веремієнко (офіцер громади у Благодатному та Коробівці) та Даниїл Цапчук (райони МБЗ та Струнківки у Золотоноші).

✓ **Турбота про ветеранів.** У Золотоніській громаді введе-но посади фахівців із супроводу ветеранів: у ветеранському

Бюджети, медицина та підтримка військових

мешканці громади мають мати доступ до медичної допомоги, особливо з урахуванням навантажень воєнного часу. За рік зафіксовано 159 звернень - як самозвернень, так і доставлених швидкою.

Водоканал: виклики та енергоефективність

Плановий дохід КП "Місьководоканал" на 2026 рік становить 88,6 млн грн. За словами директора підприємства Сергія Кузнецова, очікувані збитки - 2,6 млн грн, хоча у 2025 році вони сягають близько 5 млн.

Менші обсяги реалізації водопостачання зменшують надходження. Тарифи можуть коригуватися в наступному році, адже попри нульову доходну частину в тарифі, з постійною періодичністю зростають ціни на електроенергію та паливно-мастильні матеріали.

Водночас тривають роботи зі встановлення сонячних панелей на Домантівському водозаборі.

Міський ринок та поліграфія

КП "Міський ринок" надає торговельні площі за ставкою 10 грн за квадратний метр. Очікується, що у 2026 році підприємство перерахує до місцевого бюджету понад 1 млн грн.

Золотоніська поліграфія планує отримати близько 2 млн грн доходу наступного року: 63% - від готової продукції, 37% - від канцелярії. У підприємстві працює 9 осіб.

Соціально-економічний розвиток громади

Виконком погодив програму соціально-економічного розвитку. До громади входять 16

населених пунктів, де функціонує 16 підприємств, ще три - закрилися у поточному році.

У сфері торгівлі задіяні майже 5 тисяч людей із середньою зарплатою близько 17 тис. грн. Працюють 15 сільськогосподарських підприємств і 6 фермерських господарств. Зареєстровано 1811 ФОПів.

Протяжність вулиць - 290 км, понад 80% з твердим покриттям.

У громаді діють 22 ОСББ, 78 будинків управляються компаніями.

Серед пріоритетів на наступний рік - підтримка бізнесу, допомога ЗСУ та розвиток громади в усіх соціальних напрямках.

Бюджет-2026

Виконком схвалив також бюджет громади на 2026 рік. Доходна частина становить 433 млн грн. Як повідомила очільниця фінансового управління громади Олена Коваленко, у документі враховано прогностичні показники та стратегію розвитку громади, зокрема публічні інвестиції.

Як зазначили присутні члени виконкому під час засідання, головне - щоб завершилася війна, а всі інші виклики громада здолає.

Завершили виконком розглядом питань у розділі "Різне", озвученим керуючим справами виконкому Оксаною Шакурою.

Вікторія ГОРОБЕЦЬ.

Чим золотонісцям запам'ятається 2025 рік?

■ Наприкінці року є традиція - підбивати підсумки дванадцяти місяців, що минають. Зрештою всі ми живемо в одному місті, в одній громаді, тож більшість нововведень відбувались на наших очах. Проте все ж ми не можемо полишити традицію, тому нумо разом пригадувати, які згадки по собі лишив 2025.

просторі - Леся Шкурко та Андрій Пасохін, а в багатопрофільній лікарні - Вікторія Прокопенко.

✓ Тетяна Ширай стала переможцем конкурсу "Учитель року-2025".

✓ До Благодатнівської добровільної пожежної команди додалися доброволиці - Інна Мовчан, Валентина Масюк та Ліна Кононець.

✓ Центр первинної медико-санітарної допомоги Золотоніської громади отримав нового очільника - ним став Сергій Олександрович Подолінний. Молодий, проте вже досвідчений лікар, він поєднує ґрунтовну медичну освіту, практичний

досвід та чітке бачення розвитку медзакладу.

✓ У первинці до слова стартувала нова модель роботи - "Медсестра з розширеними повноваженнями". У рамках проекту співпрацюють лікарі та їхні медсестри: Ілона Хименко та Алла Костоґриз, Віта Бей - Альона Безгубенко, Наталія Галат - Марина Петриченко, Оксана Паляниченко - Марина Назарова.

✓ У швейцарському місті Базель відбувся перший півфінал пісенного конкурсу Євробачення 2025, де Україну представив гурт Ziferblat, у складі якого вис-

тупила золотоніська співачка Дарина Гаврик.

✓ До Золотоноші з полону повернулися військовослужбовці Анатолій Козуля (у травні) та Олександр Нітченко (у липні).

✓ У 2025 році відкрили пам'ятний знак козацькому єпископу Анатолію Мелесу, символу духовної незалежності й непокорі імперії.

✓ До речі, не можемо не згадати, що Золотоноші цього року виповнилось 449 років.

Тож з новим роком нас і ще з одним шансом зробити все правильно, як-то кажуть!

Вікторія ГОРОБЕЦЬ.

Воїни світла! Лицарі добра, честі та справедливості!

У продовж року громада попрощалася з воїнами, чий земний шлях обірвався на війні або чия втрата була сповіщеною й осмислена саме у 2025-му:

- Михайло Бурлака
(16.09.1983 - 01.01.2025)
- Денис Кіргінцев
(11.05.1999 - 08.01.2025)
- Дмитро Марченко
(17.06.1990 - 19.01.2025)
- Олександр Кравченко
(06.05.1993) - поховання відбулося 28 січня 2025 року.
- Яна Сілікіна
(12.02.2025 - 10.02.2025)
- Сергій Радіоненко
(24.08.1976 - вважався зниклим безвісти в Донецькій області з 17.07.2024 року) - поховання відбулося 28 лютого 2025 року.
- Сергій Листюк
(21.06.2004 - 01.03.2025)
- Андрій Гончар
(12.08.2000 - 01.03.2025)
- Олексій Гончаренко
(06.01.1997 - 06.04.2025)
- Олександр Вакула
(25.05.1983 - 04.04.2025)

Втрати року: імена, які назавжди з нами

■ 2025 рік став для Золотоніської громади роком важких утрат. Ми схиляємо голови перед пам'яттю наших захисників і захисниць, які віддали життя за Україну. Кожне ім'я - це зруйновані плани, недожиті роки, біль родин і спільна рана громади.

- Євгеній Катернюк
(23.11.1994 - 19.04.2025)
- Ігор Гордієнко
(26.04.1971 - 29.04.2025)
- Володимир Дикальчук
(22.04.1972 - 19.10.2023) - втрата, яку громада пережила у 2025 році.
- Костянтин Савельєв
(02.07.1999 - 02.08.2025)
- Руслан Блажівський
(26.03.1976 - 31.07.2025)
- В'ячеслав Ганчур
(14.11.1992 - 14.08.2025)
- Олександр Гриценко
(15.06.1982 - 15.08.2025)
- Денис Лещин
(03.09.1976 - 31.08.2025)

- Ігор Кременчуцький
(19.01.1979 - 05.09.2025)
- Ігор Баралей
(25.03.1979 - 08.09.2025)
- Олександр Павловський
(10.09.1987 - 21.09.2025)
- Данило Кравченко
(12.04.2002 - 20.09.2025)
- Андрій Рудь
(23.11.1996 - 30.09.2025)
- Сергій Безворотний
(21.12.1993 - 14.10.2025)
- Микола Романенко
(08.07.1972 - з 7 березня 2025 року вважався зниклим безвісти) - поховання відбулося 14 жовтня 2025 року.

Костянтин Никифоров
(18.04.1982 - 19.03.2022) - поховання відбулося 29 жовтня 2025 року.

Сергій Карагодін
(19.09.1981 - 08.11.2025)

Богдан Різник
(21.07.1994 - 21.11.2024) - пам'ять, яку ми несемо у 2025-му.

Іван Головка
(05.01.1988 - 18.02.2025) - поховання відбулося 5 грудня 2025 року.

Валентин Медушівський
(21.09.1984 - вважався зниклим безвісти в Донецькій області з 22 серпня 2024 року) - поховання відбулося 9 грудня 2025 року.

Ми пам'ятаємо кожного. Пам'ятаємо не лише як воїнів, а як синів і дочок, батьків, друзів і побратимів. Їхні імена вписані в історію громади й України. Світла пам'ять. Вічна шана. Герої не вмирають.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Він обрав шлях честі: громада попрощалася з воїном Олександром Слюсарем

■ 22 грудня Золотоніська громада зібралася, щоб провести в останню земну дорогу Олександра Вікторовича Слюсара - сина, брата, чоловіка, батька і воїна України.

Олександр Вікторович народився 22 березня 1977 року. Після закінчення школи він навчався у Миколаївському військовому училищі. Згодом здобув вищу освіту в Харківському національному фармацевтичному університеті. У мирному житті працював переважно на керівних посадах у фармацевтичній сфері, де його знали як професіонала, вимогливого до себе й водночас уважного та поважного до людей.

Коли війна торкнулася кожної української родини, Олександр не залишився осторонь. У лютому 2023 року він став до лав Збройних Сил України та проходив службу у складі військової частини А4784.

24 липня 2024 року, виконуючи бойове завдання по-

близу Торецька, Олександр Вікторович загинув, захищаючи територіальну цілісність України, нашу свободу і право жити на своїй землі.

У невимовному горі залишилися батьки - **Віктор Леонідович** та **Єлизавета Петрівна**, сестра **Ольга Вікторівна**, дружина **Анна Олександрівна** та дев'ятирічний син **Владислав**. Слова безсилі перед таким болем, але залишається пам'ять, правда і вдячність: Олександр прожив гідне життя і віддав його за майбутнє своєї родини та своєї країни.

Під час церемонії присутні вшанували пам'ять Героя хвилиною мовчання. У цій тиші звучало більше, ніж у словах: біль втрати, повага до вибору і розуміння ціни, яку заплатив воїн. Війна не питає імен - вона забирає найкращих. Тих, хто вмів жити, працювати, любити і в потрібну мить став на захист.

Пам'ять про Олександра Слюсара не має дати завершення. Вона житиме у голосах рідних, у дитячих очах, у спогадах побратимів і в історії України. Його патріотизм був не в гучних словах, а у вчинках - у рішенні стати в стрій, у готовності тримати удар за всіх нас.

Олександр Вікторович знайшов місце вічного спочинку на Алеї Слави серед тих, хто став частиною новітньої історії України.

Світла пам'ять і вічна слава воїну.

Герой України Олександр Шемет загинув під час бойового вильоту на Черкащині

■ На борту українського бойового вертольота Мі-24, екіпаж якого загинув 17 грудня під час виконання бойового завдання на Черкащині, перебував уродженець Корюківки на Чернігівщині - Герой України Олександр Шемет. Він був командиром екіпажу та відомий як льотчик, який здійснив останній авіапрорив на "Азовсталь". Про це повідомив брат загиблого **Юрій Шемет**, пише Суспільне.

За його словами, увечері 17 грудня екіпаж отримав наказ вилетіти на перехоплення ударних безпілотної типу "шахед". Вертоліт піднявся в повітря та підтримував зв'язок із пунктом управління, однак згодом зник з радарів.

"На пункті управління вертоліт на радарі вже не фіксувався. Це означає, що він упав. Підтвердження загибелі є - на місці падіння знайдено чотири тіла. Всі члени екіпажу загинули", - розповів **Юрій Шемет**.

Про загибель екіпажу 18 грудня повідомила пресслужба 12-ї окремої бригади армійської авіації імені генерал-хорунжого

■ Олександр Шемет із дружиною та донькою.

Віктора Павленка. Як уточнив брат військового, трагедія сталася саме на території Черкаської області. Офіційний висновок щодо причин катастрофи наразі відсутній.

За попередніми даними розслідування, вертоліт міг зіштовхнутися з ворожим безпілотною.

"Цей "шахед", ймовірно, летів дуже низько і не був видимий на пункті управління. Вертоліт настільки пошкоджений, що його фактично розірвало на шматки. Тіла сильно обгоріли", - зазначив **Юрій Шемет**.

Нині триває ідентифікація тіл загиблих. Також проводиться розшифровка даних із бортового самописця - так званого "чорного ящика".

"Несправність вертольота чи помилка пілота виключені. Самописець показує, що всі параметри працювали нормально", - додав брат Героя.

Олександр Шемет більшу частину життя проживав у Львівській області, куди був направлений на службу після закінчення військового вишу. Із 2015 року він брав участь в АТО на сході України, а на початку повномасштабного вторгнення Росії обороняв Київ.

Військовий був нагороджений

відзнаками "Козацький хрест" I та II ступенів, орденами Данила Галицького та Богдана Хмельницького III ступеня. Звання Героя України з врученням ордена "Золота Зірка" Олександр Шемет отримав після виконання надскладного бойового завдання - останнього авіапрориву на "Азовсталь" у Маріуполі 5 квітня 2022 року.

"Він доставляв у заблокований Маріуполь боеприпаси й медикаменти, а назад забирав поранених. Попри потужний обстріл, зумів зберегти машину, екіпаж і успішно повернутися", - згадує брат.

13 грудня Олександрові Шемету виповнилося 55 років. У нього залишилися мати, дружина, донька та син, який, за словами **Юрія Шемета**, також став військовим і пішов батьківськими стопами.

Загибель Олександра Шемета та його екіпажу - ще одна болюча втрата для України, яка заплатила надвисоку ціну за свободу й незалежність.

Сумарні орієнтовні втрати окупантів на 1400-й день війни:

 ~1200370 В ОСОБОВОМУ СКЛАДІ	 434 ЛІТАКІВ	 347 ГЕЛІКОПТЕРІВ	 11449 ТАНКІВ	 23796 ББМ	 35376 АРТИЛЕРІЙСЬКИХ СИСТЕМ	 1263 ЗАСОБИ ППО	 1579 РСЗВ	 71125 АВТОМОБІЛЬНІ ТЕХНІКИ І ЦИСТЕРНИ З ПММ	 28 КОРАБЛІ ТА КАТЕРИ	 94197 ОПЕРАТИВНО-ТАКТИЧНІ БПЛА
--	---	--	--	---	--	---	---	---	--	--

* СпільноДій

З перших хвилин стало зрозуміло: це не лекція "з трибуни", а простір для відвертого обміну досвідом. Організатори одразу окреслили головне питання зустрічі - чому перший крок у роботі ОСББ часто є найскладнішим, але саме він запускає реальні зміни. Учасникам також пояснили формат: короткі запитання - одразу, складніші теми - у відкритому обговоренні та неформальному спілкуванні.

Про старт, помилки і довіру

Перший змістовний блок - "Історія успіху ОСББ: перші кроки, які змінюють все" - провела **Вікторія Горобець** (Золотоноша.City). Вона

"Історія успіху ОСББ: перші кроки до змін" - розмова, що надихає діяти

■ 18 грудня у просторі РБК (ArtProstir) зібралися представники ОСББ Золотоноші - ті, хто вже пройшов частину шляху змін, і ті, хто лише придивляється до перших кроків. Зустріч на тему "Історія успіху ОСББ: перші кроки до змін" тривала півтори години, але розмова вийшла значно глибшою за формальний таймінг.

підсумувала попередню зустріч та поділилася результатами дослідження, проведеного безпосередньо в будинках - у розмовах із головами ОСББ та активними мешканцями.

Йшлося про те, як з'являються ініціативні групи, з чого насправді починається робота ОСББ і чому перший рік майже завжди найважчий. Учасники впізнавали себе в озвучених ситуаціях: недовіра мешканців, сумніви, страх

відповідальності, опір будь-яким нововведенням. Водночас обговорювали і маленькі перемоги - перші ухвалені рішення, наведений лад у документах, налагоджену комунікацію, які з часом дають відчутний результат.

Коли разом - простіше

Блок про інструменти спільної дії пройшов у форматі жвавої дискусії. Учасники активно реагували, ставили запитання і ді-

лилися власними спостереженнями. Обговорювали, що саме ОСББ можуть робити разом: від участі у спільних проєктах і грантових програмах до створення єдиного інформаційного майданчика.

Про створення Асоціації ОСББ говорив **Валерій Федорець**, очільник ОСББ "Добробут 68". Його виступ був максимально практичним. Мова йшла не про ідею заради ідеї, а про конкретні ситуації, у яких об'єднання справді дає результат: спільний захист інтересів, економія ресурсів, вирішення типових проблем, з якими стикаються майже всі ОСББ.

Водночас прозвучала

важлива думка: асоціація має сенс лише тоді, коли за нею стоїть реальна потреба і готовність працювати разом. Інакше вона ризикує залишитися формальністю без змісту.

Завершальна частина зустрічі пройшла у форматі відкритого діалогу. Учасники ставили запитання, обговорювали почуте і намагалися чесно відповісти собі: чи готові вони до наступного кроку - і яким він має бути. Відбувся попередній запис охочих долучитися до робочої групи, а також пролунали пропозиції щодо тем майбутніх зустрічей.

Зустріч у ArtProstir не дала "універсальних рецептів", але створила голов-

не - відчуття спільності та розуміння, що шлях змін у ОСББ починається з простих, але усвідомлених дій. Саме з таких розмов і народжуються справжні історії успіху.

Ukrainian Media Fund

Матеріал підготовлено за підтримки Української Асоціації Медіа Бізнесу завдяки фінансуванню від Українського Медіа Фонду.

Вікторія ГОРОБЕЦЬ.

реклама

ЗЕРНА ОСВІТИ

Гроші, зароблені знаннями: золотоніські стипендіати

■ Осінь для українських школярів - це не лише час повернення до парт після літніх канікул, а й початок найбільш інтелектуально насиченого періоду навчального року. Саме восени у закладах освіти Золотоніської громади стартує перший, міський етап Всеукраїнських учнівських олімпіад - змагання, які відкривають двері у світ науки, логіки та нестандартного мислення.

Переможці першого етапу стають учасниками другого і третього етапів учнівських олімпіад, підсумки яких підводяться у кінці навчального року.

Школярі, що стали переможцями обласних та Всеукраїнських етапів, протягом навчального року отримують стипендії - виплати з фонду департаменту освіти. Це важлива ініціатива для підтримки талановитої молоді.

Організатори олімпіад відзначають, що переможці демонструють не лише глибокі предметні знання. Успіх на олімпіаді - це завжди комбінація кількох факторів: логічне мислення, уважність до деталей, нестандартне мислення.

Протягом 2025-2026 навчального року у Золотоніській громаді обласну стипендію отримують 5 школярів за перемогу у III етапі Всеукраїнських учнівських олімпіад та II етапі конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт учнів-членів Малої академії наук:

Дар'я Скиба - учениця 8 класу гімназії ім. С. Д. Скляренка, вчитель **Тетяна Ширай** (олімпіада з трудового навчання);

Кирил Кобець - учень 8 класу гімназії ім. С.Д. Скляренка, вчитель **Ганна Мі-**

рошник (олімпіада з географії);

Ніка Олефір - учениця 9 класу загальноосвітньої школи № 5, вчитель **Світлана Заєць** (олімпіада з географії);

Анастасія Тараненко - учениця 10 класу спеціалізованої школи №2 інформаційних технологій, наукові керівники **Ганна Васильчук** та **Тетяна Терещенко** (МАН, секція української мови);

Анастасія Науменко - учениця 11 класу спеціалізованої школи №2 інформаційних технологій, науковий керівник **Віталій Тукало** (МАН, секція інтернет-технологій та вебдизайну).

Нині триває II етап предметних олімпіад. Золотоніське школярство має чудові здобутки. Про стипендіатів 2025-2026 навчального року обов'язково розкажемо вам навесні 2026.

Алла КАПЛЯ.

реклама

БЛАГОУСТРІЙ

Передноворічні перипетії комунальників: громада готується до морозів

■ 23 грудня у громаді відбулося традиційне засідання комунальних служб під головуванням заступника міського голови **Олександра Флоренка**. У центрі уваги - стан благоустрою, готовність до похолодання та щоденні виклики, з якими напередодні новорічних свят стикаються комунальники.

Одним із ключових питань стало водовідведення та каналізація на порядку денному ПРАТ "Янтарь". За словами очільника підприємства **Володимира Гончара**, на вулиці Незалежності, 59/2 завершено заміну стояків каналізації. Фахівці зазначають: мережі перебувають у робочому стані й готові до морозів, так само як і покрівлі багатопверхівок - після обстежень критичних проблем не виявлено. Водночас комунальники вкотре наголошують на проблемі засмічення каналізації побутовими відходами. Серветки та "розчинний" туалетний папір, які масово викидають мешканці, на практиці створюють серйозні затори в мережах.

Очільник КП "Міськводоканал" **Сергій Кузнецов** доповів про ліквідацію пориву на вулиці 23 Вересня. Разом із тим **Сергій Володимирович** озвучив проблемну ситуацію на вулиці Черкаській - двоповерховий житловий будинок наразі лишився без централізованого водовідведення. Причина - пошкодження труби під час будівництва комунікацій одного із місцевих супер-

маркетів. Ситуацію взяли під контроль і будуть з'ясовувати причини правочину.

Наразі всі служби готуються до значного зниження температури повітря, відповідно відділ з питань надзвичайних ситуацій також у стані підвищеної готовності, за словами його керівника **Олексія Луці**. Аналогічно працює й УЖКГ - за словами очільника управління **Артема Харіна**, у режимі постійного моніторингу через можливу ожеледицю та снігопади.

ТОВ "380В" проводить ремонти на підстанціях вуличного освітлення. Через аварійні вимкнення виникають проблемні ділянки на автошляхах, зокрема небезпечні пішохідні переходи, тому комунальники намагаються посилити освітлення на небезпечних відрізках доріг, зокрема поблизу пішохідних переходів на вулиці Шевченка. Частина світильників працюватиме від акумуляторних батарей.

Питання благоустрою також не залишилися поза увагою. Підприємство "Базис Плюс" працює на Благівщенській: тут існує проблема - сміття вино-

сять безпосередньо до зупинки громадського транспорту. Водночас вже зафіксовано пошкодження інсталяції новорічної ялинки. Очільника підприємства "Базис Плюс" **Олена Козлова** зауважила, що по вулиці Благівщенській була заміненена аварійна зупинка громадського транспорту - дерев'яну конструкцію замінили на металеву і поставили бачок для сміття поруч.

У сільських населених пунктах громади роботи не менше. У Благодатному ввозять дрова для військових, проводять підпилювання та обрізку дерев, наводять лад біля дитячого садочка і на території села загалом. У Деньгах місцеві мешканці скаржаться на велику кількість сміття - пакети, пляшки, стаканчики доводиться прибирати власними силами, хоча проблема засмічення залишається актуальною.

У Кропивні ж подбали про облаштування Алеї пам'яті, біля неї встановили ялинкові композиції подібно до досвіду Золотоноші.

Попри складні погодні умови та щоденні виклики, комунальні служби громади продовжують працювати у посиленому режимі, щоб забезпечити порядок, безпеку та належні умови для мешканців напередодні новорічних свят.

Вікторія ГОРОБЕЦЬ.

НАШЕ ОПИТУВАННЯ

Спогади, що нажнуть Новий рік

■ Напередодні Нового року місто ніби сповільнює крок. У вітринах з'являються вогники, у домівках - запах мандаринів, а в розмовах усе частіше звучать спогади й мрії. Саме в такі дні хочеться зупинити когось на вулиці й запитати про найважливіше.

Цього разу мешканців Золотоноші запитали: "Який новорічний спогад зігрів найбільше? І про що мріється сьогодні?"

Артем Радченко,

11-класник школи №1:

- Кілька років поспіль я мріяв про маленького друга - песика. Дуже цього хотів, але тато був проти, тож із часом я змирився й вирішив, що ця мрія так і залишиться дитячою.

Та в одну новорічну ніч сталося справжнє диво. Тато повернувся з роботи пізно й зайшов у дім не сам - у нього на руках був маленький пухнастий песик. Пам'ятаю той момент до дрібниць: розгубленість, радість і відчуття, ніби Новий рік справді вміє здійснювати мрії - навіть тоді, коли ти вже перестаєш у них вірити.

Зараз мої мрії стали дорослішими. Я - випускник і готуюся до вступу, тому хочу зробити правильний вибір і впевнено піти своїм шляхом - знайти справу, яка буде не просто професією, а тим, що надихає і дає відчуття сенсу.

Але є мрія, яка сьогодні об'єднує всіх українців. Я мрію про мир. Про спокійні ранки без тривоги, про можливість планувати майбутнє й просто жити у своєму домі. Дуже хочеться вірити, що наступний Новий рік ми зустрінемо з відчуттям безпеки, надії та віри - у вільній і мирній Україні.

Зінаїда Брежко, методист садочка "Сонечко":

- Зазвичай новорічні свята у мене асоціюються зі святковими ранками моїх синів і доньки в дитячому садочку та підготовкою до них. Адже з дітьми потрібно було не лише вивчити вірші, а й продумати костюми. Ми завжди разом обговорювали, що саме пошити і з якої тканини.

Це нині новорічний костюм можна взяти напрокат або замовити в інтернет-магазині, а тоді ми вечорами шили, приміряли, прикрашали, продумували деталі, повторювали вірші й пісні. І якось усе проходило спокійно та з теплом.

А от у школі в дітей інколи траплялися й непорозуміння, які їх засмучували. Так, син довго репетирував номер із фокусами, зробив відповідні атрибути, але на святковому ранку його однокласники потайки піддивилися будову "чарівної скриньки" й ледве не зірвали виступ. Донька теж якось прийшла засмучена, бо замість ролі зайчика в новорічному спектаклі їй запропонували зіграти Бабу Ягу. Та після нашої розмови - яку роль легше зіграти, а яка складніша, зате цікавіша, - донька підбадьорилася і з великим задоволенням почала готуватися до свята.

Бажання в нас усіх сьогодні одне: щоб війна нарешті завершилася, і наші герої повернулися додому, до своїх родин. Нехай Новий рік принесе мир, тишу й тепло в кожен дім, а дітям - лише спокійні сні та щасливе дитинство. Миру, любові й тепла всім нам.

Наталія Супрун, підприємця:

- Найбільша наша новорічна традиція, мабуть, у тому, що це сімейне свято. Ми завжди відзначаємо його в колі родини. Для мене Новий рік - це насамперед бути разом.

Найбільше ж запам'ятовуються емоції мого сина. Йому вісім років, і саме його радість, його очікування дива сьогодні наповнюють свято сенсом. З початком війни, чесно кажучи, багато свят втратили свою колишню радість і легкість. Але ти дивишся на дитину - і радієш разом із нею. Хочеться вкласти в ці моменти якомога більше тепла, уваги, подарунків і щирих емоцій, щоб він відчув свято, попри все.

Моя найбільша мрія - щоб настав мир. Не лише в Україні, а й у всьому світі. Передусім - заради наших дітей, щоб вони мали щасливе, спокійне й безхмарне дитинство та майбутнє без страху.

Маленька жителька міста

Кіра Баб'як, 5 років:

- Мій найяскравіший спогад про Новий рік - це коли вся родина разом. Ми прикрашаємо ялинку, гірлянди тихенько світяться, у домі пахне мандаринками, і в повітрі так і відчувається, що скоро станеться диво. Дорослі усміхаються й кажуть: "У новорічну ніч мрії обов'язково здійснюються!" А ще я дуже люблю свята в садочку. Одного разу я була чарівною Гердою, а хлопчик Кай так закружляв мене в таночку, що я впала. Але мені було зовсім не страшно - тільки весело й радісно, ніби я потрапила в справжню казку.

Моя новорічна мрія - щоб настав мир, щоб усі дітки в Україні більше ніколи не знали, що таке війна. Я дуже хочу, щоб наші сміливі воїни повернулися додому до своїх сімей. І ще я дуже-дуже мрію, щоб мій дідусь Олесь теж повернувся.

Я вірю, що Новий рік принесе тепло, світло й справжні дива, і що кожен знайде під ялинкою саме те, про що мріє його сердечко.

Олександр Гущик, підприємець:

- Моя новорічна мрія проста й водночас найважливіша: мир і перемога. Щоб усі рідні були живі й поруч, щоб діти сміялися без страху, а Новий рік ми зустрічали вдома - в теплій і вільній Україні.

Мій найяскравіший новорічний спогад із дитинства - це зимові катання з гірки разом із друзями. Багато снігу, сміх, мокрі рукавиці й взуття - і все одно щасливі обличчя. А наступного дня все повторювалося знову, один в один. Тоді здавалося, що так буде завжди.

Володимир Тертичний, житель Золотоноші,

85 років:

- Я народився в селі Коробівка. Наш дім був зовсім близько до лісу, але ялинку вдома мама ніколи не ставила. Вона просто прикрашала хату гілочками сосни, які ми, малі, ламали в лісі. Вони пахли святом. Ялинкових іграшок тоді не було - ми робили їх власними руками: вирізали фігурки з газет, клеїли паперові гірлянди, а ялинку прикрашали ватою, щоб було схоже на сніг.

Добре пам'ятаю новорічні свята у школі. Це були 50-ті роки. До нашої школи ходили діти з шести населених пунктів, навчалися у дві зміни. Я вже був старшокласником, і ми разом з учителями та дітьми прикрашали в актовому залі велику, майже триметрову ялинку, яку привозили з лісу. Єдиною заводською прикрасою була червона скляна зірка на верхівці, а все інше - зроблене дитячими руками з підручних матеріалів: папірток, газет, які ми розмальовували власноруч.

До свята готувалися всі. Маленьку Снігуроньку вчили віршів майже місяць, Діда Мороза обирали зі стар-

ших хлопців - високого, з гарною дикцією, шили йому жупан. Ми водили хороводи навколо ялинки, співали, танцювали. Це було справжнє свято - велике й радісне.

Наступного дня, 1 січня, у Будинку культури проходили святкові дійства для всього села. Там роздавали подарунки - різнокольорові льодяники та солодкі цукерки "подушечки". Якими ж смачними вони тоді нам здавалися. Ми бігли гуртом, розкривали пакунки й рахували, кому скільки дісталось. Сміху було багато.

Пам'ятаю, як дітьми спали на печі, а вранці, о шостій годині, чекали, коли по радіо звучатиме гімн і оголосять прогноз погоди. Якщо мороз був понад 25 градусів - до школи йти не треба. Радості не було меж. Навіть у 27 градусів морозу ми не лякалися: каталися на лижах, ковзанах, гуляли цілими днями. А в школу не йшли, бо ж мороз. Це було справжнє свято для дітей.

З роками ялинка з'явилася і в моєму домі - вже коли мав власну сім'ю й дітей. Але сьогодні святкувати важко. Мої діти й онуки через війну виїхали за кордон, і я дуже сумую за ними. Найбільша моя мрія - щоб війна закінчилася нашою перемогою. Щоб я ще зміг обійняти дітей і внуків, щоб вони повернулися додому.

Я все життя працював у сільському господарстві й вірю: країну ми відбудуємо, але найголовніше - відродити наше село, нашу громаду. Бо справжнє життя, справжня Батьківщина - на рідній землі. І я переконаний: майбутнє за Україною, тому важливо повертатися додому, адже тут навчання найкраще, люди добрі, і жити треба там, де народився.

Людмила Трофімова,

працівниця

з благоустрою

міста:

- Перш за все хочеться побажати всім здоров'я, щастя й добробуту. Щоб на столі було вдосталь усього смачного, а в домівках - тепло й затишок. Хочеться, щоб усі жителі нашого міста були щасливі. Приємних спогадів про Новий рік у мене багато - різних, теплих, по-своєму особливих. Кожен рік щось залишає в пам'яті.

А найбільша моя мрія сьогодні - щоб якнайшвидше закінчилася війна. Щоб усі були живі й здорові. І ще дуже хочеться мати власну оселю. Це, мабуть, найголовніше, про що зараз думаю й мрію.

Мені захотілося поділитися і своїми спогадами. У моєму дитинстві новорічна ніч завжди була особливою. У ці дні разом збиралися всі покоління нашої родини - з розмовами, сміхом і відчуттям, що саме так і має виглядати справжнє свято. Мама скільки всього готувала смачного... А коли годинник показував дванадцять, я, маленька, з нетерпінням бігла до ялинки - шукати подарунки, які здавалися справжнім дивом.

Окремим теплим спогадом для мене назавжди залишиться святкова атмосфера дитячого садочка "Сонечко", де працює моя мама музичним керівником. Увесь колектив садочка щоразу вигадував для дітей щось нове, цікаве й по-справжньому казкове. Пісні, танці, костюми, усмішки - усе це створювало відчуття чарів, яке збереглося в серці на все життя.

Також пам'ятаю, як тато щороку садив мене на плечі, і я одягала на верхівку ялинки найкращу прикрасу. Ніколи не було страшно - тато завжди здавався сильним та надійним, який ніколи не підведе.

Час минає, і сьогодні наша родина вже не може зібратися разом у повному складі - немає дідуся. Та попри все, я, як і в дитинстві, з нетерпінням очікую на це свято. Хоч я вже доросла, але все одно вірю в дива й сподіваюся знайти подарунок під ялинкою.

Моя найзаповітніша новорічна мрія - щоб усі родини мали змогу зустрічатися у повному складі, з теплими розмовами, гарним настроєм і відчуттям миру та спокою.

Зустрічаючи золотонісців різного віку, від маленьких до найстарших, я почула спільну мрію, що об'єднує всіх нас: закінчення війни, мир і перемогу. Кожен спогад, кожне побажання, кожне тепло серця - це маленька новорічна казка, яка вселяє віру в дива і надію на краще майбутнє.

Євгенія ВАСІНА.

СЦЕНАРІЙ ЖИТТЯ

Різдво

завжди матиме діт

Поле за селом, де жила родина Мельниченків, завжди здавалося живим. Воно дихало підхоплюючи вітер і відпускаючи його разом із запахом стиглого зерна. Дід Микола знав: у цьому полі людська пам'ять низки поколінь. Не така, як у книгах, - часом гучна, подекуди вибіркова, іноді брехлива. А тиха, терпляча, що лежить у корінні.

Коли жнива підходили до кінця, Микола завжди приходив на поле, навіть коли вже постарів і не годен був робити роботу. Косарі вже складали інструменти, сонце клалося на край неба, а дід ішов трохи далі, у гущу золотого моря, і зрізав перший сніг - той, що починав жнива.

- Не для хліба, - казав він сам до себе.
- Для дому.

Сніг той не обмолочували. Його сушили, берегли, оберігали, наче живу істоту. Бо дід знав: у ньому не лише зерно. У ньому - духи тих, хто сів до нього, і тих, хто ще прийде.

Горище в домі Мельниченків було особливим місцем. Там не сварилися і не говорили голосно. Там навіть діти інстинктивно стишували кроки.

Під балками лежала солома, зв'язана охайними пучками. Вона пахла літом, сонцем і спокоєм. Малий Марко часто піднімався туди за дідом.

- А вони справді тут? - питав він, торкаючись колосків.

- Хто?

- Ті... з минулого.

Дід Микола не поспішав із відповіддю.

- Вони всюди, де про них пам'ятають, - нарешті казав. - Але тут їм тепло, тут вони відпочивають.

Марко не зовсім розумів, проте відчув: дід каже щось важливе. Як щось, що не пояснюють словами, але знають серцем.

Коли грудень стискав землю морозом, у хаті розпочиналося приготування. Не поспішне - вчисте. Мати Марія діставала зі скрині стрічки. Бабуся Олена розкладала сухі квіти, калину, нитки.

Дідух не робили похапцем. Це була робота не рук - душі.

- Дванадцять соломинок, - нагадувала бабуся. - Бо все має сенс.

Вони складали пучечки, один за од-

ним. Під великий - сім менших. Ряд за рядом.

- Це онуки. Це діти. Це батьки. Це діди, - шепотіла Олена, ніби читала родовід.

Марко тримав маленький сніг у долоні й думав про тих, кого ніколи не бачив. Чомусь уявляв, що вони дивляться на нього так само, як дід - мовчки й тепло.

Увечері дід Микола виходив надвір. Мороз кусав щоки, небо було чисте й глибоке. Він брав дідуха обережно, як немовля, і відчиняв двері.

- Дідух до хати - біда з хати, - промовляв голосно.

У цю мить у хаті наче змінювалося повітря. Ставала інша тиша - не порожня,

а наповнена. Дідух ставили на покуті, біля ікон. Він ніби виростав у просторі, з'єднуючи стелю і підлогу, минуле й теперішнє.

Марко помічав: дорослі поводитися інакше. Обережніше. Наче боялися потривожити когось невидимого.

Різдвяні дні минали повільно. Дідух стояв мовчазним вартовим. Він чув колядки, сміх, молитви. Він знав усе - і не судив. Марія щоранку поправляла стрічки. Олена клала під нього хлібну крихту.

Дід іноді просто стояв поруч, не говорячи нічого. Маркові здавалося, що вночі дідух шелестить. Не від протягу - від розмов. Можливо, це були сни. А можливо - пам'ять, яка оживає, коли її не бояться згадувати.

На Богоявлення сніг скрипів, як стара підлога. Дідуха виносили на подвір'я. Вогонь розпалювали повільно.

- Ми відпускаємо, - сказав дід Микола. - З вдячністю.

Полум'я підхопило солому. Іскри злетіли в небо. Марко дивився, як вони тануть у темряві, і раптом відчув дивний спокій. Ніби хтось погладив його по голові.

Навесні поле знову зеленіло. Влітку колосся знову наливалось сонцем.

А восени дід Микола знову відкладе перший сніг. Бо доки в родині Мельниченків роблять дідух - доки пам'ятають і запрошують - рід живий. І Різдво завжди матиме дім.

Вікторія ГОРОБЕЦЬ.

СПОРТИВНІ ЗДОБУТКИ

На цих престижних змаганнях Оксана була єдиною жінкою серед учасників-чоловіків. В уяві відразу постають важкі гантелі, гирі, штанги, атлетичні пояси, наколінники, кистьові бинти та інші атрибути пауерліфтингу. Але, познайомившись з Ксюшею ближче, бачиш перед собою, як у тому кіно: спортсменку, виховательку і просто красуню, милу, тендітну і усміхнену жіночку. Що ж спонукало її зайнятися саме цим видом спорту, який, щоправда, останнім часом став досить популярним серед дівчат і жінок?

Може її прізвисьце, яке Оксана вирішила не змінювати ще з часів дівочства? Її тезко і майже земляк **Іван Піддубний**, з Красенівки на Чорнобаївщині, теж любив, крім боротьби, ще й залізо потягати, чим і прославився на весь світ.

"Та ні! - сміється Оксана, - не через це, просто вирішила скинути вагу і зайнятися здоров'ям, бо вже виросли діти, закінчила навчання і з'явився вільний час". До речі, вона - мама двох дорослих доньок - **Павліни** і **Арзу**, старша вже здобула вищу освіту, молодша - ще навчається. Сама Оксана теж жінка грамотна й ерудована, має вищу економічну і педагогічну освіти і раптом - спортзал і залізо.

"Іду на майстра спорту!", - Оксана Піддубна

■ Не так давно на спортивному небосхилі нашого міста засяяла нова яскрава зірка - вихователька ясла-садка "Струмочок" Оксана Піддубна голосно заявила про себе на змаганнях досить високого рівня з пауерліфтингу. У жовтні, наприклад, вона стала кращою у своїй ваговій категорії 60-70 кг на Відкритій першості міста з класичного жиму лежачи в Переяславі, де виштовхнула штангу вагою 32,5 кг.

А 14 грудня виборола перемогу на чемпіонаті Києва з жиму лежачи та підйому на біцепси WPBF.

наступних змаганнях 35 кг, а у подальшому - дійти до 50! Для цього потрібно наполегливо тренуватися і я знаю, що зможу, - впевнена Ксюша. - Іду на майстра спорту, є така мрія. Не думайте, що все мені легко дається. Інколи прийду на тренування і починаю "сачкувати", але у мого тренера не полінується, дасть добрячого "нагая" і прожене по всіх снарядах. Молодець! За що його і поважаю. Він, між іншим, завжди бере участь у змаганнях, на які ми їзимо. У Києві, наприклад, "взяв абсолют", тобто, став абсолютним переможцем у своїй ваговій категорії, піднявши на біцепси штангу вагою 80 кг. У нашому спортзалі я не одна така жінка-силовиця, з нами займається ще **Галина К.**, яка теж привезла з Переяслава медалі й грамоти за перемоги. Але основна маса все ж дорослі чоловіки віком 40-50 років (хоч є й студенти ліцею), мене вони називають Анатоліївною і всіляко заохочують. Ця підтримка дружня і ненав'язлива. Підійде, наприклад, хтось із "колег", постерігає хвилину-другу і коротко скаже: "Давай, Анатоліївно, ти можеш" і я стараюся. Хочу зазначити, що на змаганнях у Києві судді і тренери з інших команд-учасниць відзначили високий рівень підготовки

золотоніських спортсменів, а це - висока оцінка.

За свідченнями спеціалістів, такий силовий вид спорту, як паверліфтинг розвиває загальну фізичну силу й витривалість, зміцнює м'язи спини, ніг, грудей та рук, вимагає високого рівня дисципліни, мотивації та психологічної підготовки. Усе це просто необхідне сучасним чоловікам. Спортсмени поважного віку з нашого міста добре пам'ятають той факт, що професійне училище (тепер ліцей) було колись відомою і популярною базою підготовки грекоримських борців, які тренувалися під керівництвом Заслуженого тренера України **Миколи Кривоноса**. Вони принесли місту багато значних перемог (і не лише в Україні). Тепер у ліцеї процвітає інший вид спорту, у якого, схоже, теж велике майбутнє. Хто ж сприяє популяризації пауерліфтингу та здоровому способу життя серед молоді, постійно допомагаючи ліцею? Це, у першу чергу, директор Костянтин Короткий, і група зацікавлених підприємців.

Оксанка має високий авторитет у рідному садочку "Струмочок", адже там вона не лише вихователька, а ще й голова профспілкової організації. У дошкільній (змішаній) групі виховує малят від 2-х до 4-х ро-

ків. Це дуже нелегка праця, як-що врахувати, що крім усього іншого, доводиться, часом, по кілька разів на день одягати дітям під час оголошення триов, "спускати" її до підвалу і навпаки.

- Буває, приходжу на тренування, як вичавлений лимон, - сміється Анатоліївна, - а у спортзалі, попри добрячі навантаження, відпочиваю. У мене дорослі доньки і я повинна бути на висоті, подавати їм приклад жіночої стійкості і краси у будь-якому віці. Коли ми у Києві, по закінченню змагань, робили групове фото для історії, один молодий чоловік в ейфорії раптом вигукнув: "Всім - спорт!", чим усіх розсмішив. Я так запам'ятала цей епізод, часом його згадую. І справді, так коротко і так вичерпно! Краще не скажеш.

Лариса ГАЙОВА.

ЗАКОННІСТЬ І ПРАВОПОРЯДОК

Дві ДТП за добу на Золотоніщині: травмована дитина та загиблий водій

За одну добу на Золотоніщині сталися дві серйозні дорожньо-транспортні пригоди, одна з яких завершилася трагічно. В обох випадках поліція відкрила кримінальні провадження та з'ясовує всі обставини подій.

Перша аварія сталася у селі Нова Дмитрівка. За попередньою інформацією слідчих, 42-річний водій автомобіля «ВАЗ 21154» не надав перевагу в русі та допустив зіткнення з вантажівкою DAF XF, за кермом якої перебував також 42-річний чоловік.

Унаслідок ДТП тілесні ушкодження отримала 11-річна дівчинка. Дитину оперативно доставили до медичного закладу. Водія легковика та його пасажирку, 42-річну жінку, медики оглянули на місці — вони зазнали легких травм. За цим фактом слідчі відкрили кримінальне провадження за ч. 2 ст. 286 Кримінального кодексу України. Повні обставини аварії наразі встановлюються.

Ще одна, значно трагічніша дорожньо-транспортна пригода сталася у місті Золотоноша на вулиці Незалежності. Як попередньо встановили правоохоронці, водій автомобіля Toyota виїхав на зустрічну смугу руху, не дотримався безпечного інтервалу, після чого здійснив наїзд на бортовий камінь, втратив керування та врізався в дерево.

У результаті аварії 31-річний водій від отриманих травм загинув на місці події. Двоє пасажирів автомобіля - 24-річна жінка та 31-річний чоловік - отримали тілесні ушкодження різного ступеня тяжкості та були госпіталізовані до лікарні.

За фактом цієї ДТП також відкрито кримінальне провадження за ч. 2 ст. 286 КК України. Наразі триває досудове розслідування.

Після наїзду помер у лікарні

У селі Софіївка 15 грудня, близько 17:00, сталася дорожньо-транспортна пригода, внаслідок якої загинув 36-річний чоловік.

Як попередньо встановили поліцейські, 51-річний водій автомобіля "Renault Kangoo", рухаючись вулицею Черкаський Шлях, після зустрічного роз'їзду з вантажівкою скоїв наїзд на пішохода. Постраждалого з тілесними ушкодженнями госпіталізували до лікарні, де від отриманих травм він помер.

За фактом ДТП слідчі відкрили кримінальне провадження за ч. 2 ст. 286 Кримінального кодексу України (Порушення правил безпеки дорожнього руху або експлуатації транспорту особами, які керують транспортними засобами, що спричинили смерть потерпілого).

Наразі триває досудове розслідування. Поліцейські встановлюють повні обставини та причини автопригоди.

За інформацією поліції Черкаської області.

ДО СВЯТКОВОГО СТОЛУ

Різдвяна випічка світу:

від українських пампушок до європейських десертів із багатовіковою історією

Різдво - одне з найтепліших сімейних свят, наповнене ароматами спецій, ванілі та свіжої випічки. У кожного народу є свої кулінарні різдвяні символи, які передаються з покоління в покоління. В Україні це пампушки, калачі, медівник, завиванець з маком і пляцки. Водночас сучасний різдвяний стіл дедалі частіше доповнюють страви з інших країн - зокрема німецький штолен чи італійський панетоне. Ми вирішили зазирнути у різдвяні кухні світу й дізнатися, що ж печуть на Різдво в інших країнах.

Франція та Іспанія. Різдвяне поліно - традиційний французький рулет із шоколадним смаком. Його форма нагадує поліно, яке в давнину спалювали в каміні на Різдво як символ добробуту та захисту дому. У XIX столітті, коли каміни зникли з осель, традиція трансформувалася у вишуканий десерт, що й нині є обов'язковим атрибутом святкового столу у Франції.

В Іспанії ж до свята Трьох королів, яке відзначають 6 січня, випікають Роскон-де-Рейес - круглий хліб у формі корони, прикрашений цукатами. Вони символізують коштовне каміння королівських вінців. Коріння цієї традиції сягає ще часів Стародавнього Риму.

Німеччина та Скандинавія. Різдвяний штолен - німецький кекс із сухофруктами та спеціями, відомий у світі з XV століття. Його форма символізує загорнуте в пелюшки немовля Ісуса. Цікаво, що штолен традиційно випікають ще наприкінці листопада, аби він настоявся - з часом смак стає насиченішим, а аромат глибшим.

У Швеції ж передріздвяний період неможливо уявити без шафранових булочок Lussekatter, які печуть до Дня Святої Люсії 13 грудня. Їхній яскраво-жовтий колір символізує світло серед довгих зимових ночей, а сам шафран підкреслює урочистість свята.

Центральна Європа: хліб як оберіг. У Чехії на Різдво випікають солодкий хліб-плетінку з історією у понад п'ять століть. Його багаточарове плетіння має символічне значення: три шари уособлюють Святу Трійцю, а дев'ять пасм - сімейну єдність і щастя. Форма ваночки також нагадує загорнуте немовля Ісуса, що робить цю випічку справжнім різдвяним символом.

Італія: солодка класика Різдва. Італійські панетоне та пандоро часто порівнюють з українською паскою. Панетоне зазвичай містить сухофрукти й цукати, тоді як пандоро випікають без начинок - у формі зірки з вісьмома вершинами, що символізують сніжинки або різдвяні зірки над Альпами. Обидва десерти мають надзвичайно ніжну текстуру та стали невід'ємною частиною різдвяних свят у всьому світі.

Пряникові будиночки: солодка архітектура Різдва. Пряникові будиночки асоціюють із Канадою, однак їхнє походження - німецьке. Саме там із XVI століття випікали імбирні пряники - лебхухени. Традиція створювати будиночки набула популярності після казки братів Грімм "Гензель і Гретель". Сьогодні у Німеччині, Скандинавії, Польщі, Чехії та Угорщині різдвяні пряники - це не лише смаколик, а й справжнє мистецтво.

Різдвяна випічка в усьому світі - це значно більше, ніж десерт. Це пам'ять, символи, родинні історії та тепло, яке об'єднує людей. І дуже цінно, що ми можемо ділитися цими традиціями, надихатися одна однією та відкривати нові смаки, зберігаючи водночас власну автентичність.

Відповіді до сканворду попереднього номера

С	Е	Й	Ф	А	З	А	Д	Р	А	Й	В
С	К	Р	Е	Е	Х	О	І	З	О		
Г	О	К	К	О	Й	Б	В	І	З	Д	Л
У	У	М	О	К	Р	У	Х	А	П	О	Л
Д	Л	І	М	Б	О	Е	Т	Н	О	С	Т
І	Д	А	С	І	Д	Т	Р	І	М	Е	
С	П	І	В	З	В	У	Ч	Ч	Я	В	І
Т	Д	О	Д	О	Б	Р	Я	Д	Л		
У	Д	А	В	Г	О	Л	Е	М	О	У	С
С	Е	К	Н	О	К	О	В	К	А	К	
П	О	Т	Р	У	Х	І	В	І	П	А	
І	Р	Л	І	К	Т	І	А	Н	О	Р	А
Д	О	Н	А	Н	О	Ч	Е	Р	Е	В	І
Н	І	Й	К	І	О	С	К	П	Р	О	К
І	Ш	Т	В	А	Н	Т	І	Ш	А	Ч	А

Наш сайт:
<http://zoloto.city>

Втрачене посвідчення УБД №015106 видане Управлінням Командуванням Повітряних сил Збройних Сил України на ім'я Ярослав Іванович ХРУПЧИК 29.06.1993 року народження.

Вітаємо!

Міська рада, виконавчий комітет, відділ зв'язків з громадою та голови квартальних комітетів вітають очільницю кварткому №19 **Валерію Валеріївну ЛЕВЧЕНКО** з днем народження, який вона святкувала 24 грудня.

Бажаємо, щоб кожна Ваша мрія ставала реальністю, а кожен день дарував щось нове та прекрасне. Хай життя буде сповнене пригод, приємних несподіванок і добрих людей, а серце - теплом і світлом. Любов, успіх та щастя хай супроводжують Вас завжди!

КУЛЬТУРНА СПАДЩИНА

Визначено лауреатів Всеукраїнської літературно-мистецької премії ім. Івана Дробного

У приміщенні Центральної бібліотеки для дорослих та дітей відбулось засідання конкурсної комісії (на фото) з присвоєння Всеукраїнської літературно-мистецької премії ім. Івана Дробного.

У ході обговорення було визначено лауреатів премії. У номінації "Проза" лауреатом став черкаський краєзнавець Григорій Голиш за книгу "На перетині доль і подій: вибрана публіцистика 2020-2025рр". У номінації "Поезія" перемогу здобула збірка поезій "Трамонта" черкаської поетеси **Лілії Кобзар**. У номінації "Музичне мистецтво" лауреатом визнано композитора і бандуриста **Михайла Ковалю** із Великого Хутора за представлений ним цикл пісень, серед яких пісня "Дорога" на слова **Івана Дробного**.

Дякуємо усім учасникам за участь у конкурсі. Вітаємо переможців, бажаємо подальших творчих успіхів.

Віта ЯМБОРСЬКА,

директорка Золотоніського краєзнавчого музею ім. М. Ф. Пономаренка.

ВАРТО ЗНАТИ

Зимові канікули-2025: скільки відпочиватимуть діти

Міністерство освіти рекомендує школам бути гнучкішими в організації навчання (лист МОН "Про організацію освітнього процесу в закладах загальної середньої освіти в умовах можливих масштабних відключень електропостачання").

Однією з рекомендацій є перенесення частини занять із зимових місяців на червень 2026 року - виняток роблять для випускних класів. Також школам пропонують збільшити тривалість зимових канікул за рахунок скорочення або перенесення весняних.

Зимові канікули у навчальних закладах Золотоніської громади стартують 25 грудня, - повідомила начальниця відділу освіти **Наталія Строкань**. - Другий семестр для школярів розпочнеться у понеділок

12 січня. Тобто канікули триватимуть до 9 січня плюс вихідні 10-го і 11-го. Ми строго дотримуємося структури навчального року - 175 днів навчальних і 30 - канікул: 7 днів осінніх, 16 зимових і 7 весняних.

Відповідно до статті 23 Закону України "Про освіту" держава гарантує закладам освіти, зокрема, академічну та організаційну автономію, обсяг якої визначається цим Законом, спеціальними законами та установчими до-

кументами закладу. Тобто усі наведені пункти мають виключно рекомендаційний характер, про примусове виконання не йдеться.

Що рекомендує Міністерство

Нагадаємо, Міністерство освіти і науки цього року рекомендувало школам перенести частину навчального процесу із зимових місяців на червень 2026 року для всіх, крім випускних класів.

А також:

✓ забезпечити доступ учнів до LMS-систем (Google Classroom, Moodle, Microsoft Teams тощо);

✓ розмістити навчальні матеріали до кожного уроку в LMS-системі на період з листопада до лютого;

✓ використовувати сучасні електронні ресурси, зокрема вебплатформу "Всеукраїнська школа онлайн";

✓ забезпечити учнів необхідними паперовими підручниками та навчальними посібниками;

✓ збільшити тривалість зимових канікул шляхом перенесення весняних на зимовий період;

✓ перейти на шестиденний навчальний тиждень замість п'ятиденного;

✓ забезпечити освітній процес у дві зміни з урахуванням збільшення світлового дня;

✓ використовувати асинхронний формат навчання.

Алла КАПЛЯ.

МОВНИЙ САНАТОРІЙ

Рубити чи рубати ялинку: у чому різниця та як не помилитися

Українська мова - точна, гнучка й водночас вимоглива. Навіть слова, що здаються схожими, можуть мати різні значення й уживатися у різних ситуаціях. Прикладом є дієслова "рубити" та "рубати", які мовці іноді плутають, використовуючи одне замість іншого. Та чи справді вони взаємозамінні? Зовсім ні.

"Рубити": коли йдеться про тканину

Дієслово **рубити** означає підшивати, заломлювати край тканини, робити невеликий підгин. Це слово пов'язане з кравецькою справою та має доволі вузьку сферу застосування. Наприклад: рубити край сукні, рубити штору, вміня рубити тканину. Тобто, коли мова про роботу з матерією та її обробку - правильним вибором буде саме рубити.

"Рубати": коли в хід іде сила, дія або різкість

Натомість **рубати** має зовсім інше значення - завдати ударів, розсікати щось, бити холодною зброєю. Це слово давно вкорінене і в прямому, і в переносному значенні, тож його вживання набагато ширше. Порівняймо:

- ✓ рубати дрова - виконувати фізичну дію;
- ✓ рубати мечем - розсікати зброєю;
- ✓ рубати з плеча - діяти категорично, без вагань;
- ✓ рубати правду-матку - різко й прямо висловлюватися.

У всіх цих випадках уживання **рубити** було б мовною помилкою. Хоча слова звучать схоже, їхнє змішування призводить до несподіваних і навіть комічних смислових помилок. Адже сказати "рубити дрова" означало б "підшивати дрова", що явно не має сенсу. Тому в ситуаціях, де йдеться про удар, силу, різкість - завжди слід використовувати **рубати**.

Підсумуємо. Рубити - підшивати тканину. **Рубати** - рубати фізично або діяти різко (у переносному значенні).

Вікторія ГОРОБЕЦЬ.

ПОГОДА У ЗОЛОТОНОШІ

sinoptik.ua

Четвер 25 грудня	П'ятниця 26 грудня	Субота 27 грудня	Неділя 28 грудня	Понеділок 29 грудня	Вівторок 30 грудня	Середа 31 грудня
мін. -7° макс. -3°	мін. -4° макс. 0°	мін. -1° макс. 0°	мін. -2° макс. 0°	мін. -3° макс. -1°	мін. -3° макс. -1°	мін. -4° макс. -3°

За останні 130 років: 25 грудня - макс: +11 °С (2010 р.), мін.: -22 °С (1998 р.)

Шановні читачі "Златокраю"!

Замовити розміщення реклами, оголошень, привітань у газеті "Златокрай" ви можете за телефоном: (098) 366-03-84 (Viber).

"Держави стоять не на династії, а на внутрішній єдності і силі народу"

Олена Теліга

Златокрай
громадсько-політична газета
м. Золотоноша, Черкаської області.
ЗАСНОВНИК: ТОВ "Газета Златокрай".
Реєстр
ідентифікатор друкованого медіа
в реєстрі суб'єктів у сфері медіа
Р30-04284
Директор: Інна ГРЕКАЛО.

Головний редактор - Алла КАПЛЯ.
Редакційна колегія: Алла КАПЛЯ,
Руслан ГАЛАТА, Вікторія ГОРОБЕЦЬ.
Адреса редакції: 19702, Черкаська область,
м. Золотоноша, Садовий проїзд, 3.
Телефон: **098-366-03-84.**
E-mail: **zlatokray-zolo@ukr.net**

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Оригінали статей не рецензуються і не повертаються. Думка автора не обов'язково співпадає з думкою редакції. Автор та рекламодавець несуть повну відповідальність за достовірність свого матеріалу, реклами. Редакція залишає за собою право скорочувати листи. Редакційні матеріали є інтелектуальною власністю газети.

Індекс - **61591**
Друк - офсетний.
Обсяг - 4 умовних друкованих аркушів (формат А-3).
Тираж - 1500 прим.
Друк: ФОП Журило С. Д.
Замовлення: **№977.**

Дякуємо за вашу відданість "Златокраю"! Сподіваємося на подальшу співпрацю!